

Pijn

Wandor werd langzaam wakker van kleine prikjes in zijn gezicht. Hij wreef over zijn wangen. Nat en koud. Verwonderd opende hij zijn ogen. Hij lag op zijn rug in een dikke laag sneeuw. Hè! Een vlok kwam precies in zijn oog terecht. In een reflex kneep hij zijn ogen dicht en knipperde om het prikkelende gevoel kwijt te raken. Hij rilde van de kou en wilde gaan zitten, maar met een kreet van pijn liet hij zich terugvallen. Zijn linkerzij!

Meteen wist hij alles weer. De monniken. Die ene met zijn zwaard tegenover zijn vader. Zijn vader die was gevallen voor hij zijn eigen zwaard had kunnen trekken. Die andere monnik die hem, Wandor, had aangevallen. Hij had geprobeerd zich te verdedigen, maar hoeveel kans had hij met alleen maar een jachtmes? En toen de scherpe pijn in zijn zij. Hij was op de grond gevallen. De monnik had hem geschopt, maar hij was met zijn ogen dicht en doodstil van angst en pijn blijven liggen. 'Tacho, deze is ook dood,' had die monnik geroepen. Verder had hij niets meer gehoord of gemerkt.

Langzaam kwam hij overeind. Aan de zijkant van zijn witte pelsjas was een scheur en een bloedvlek. Met trillende vingers deed hij zijn jas open, trok voorzichtig zijn kleren omhoog. Een nare, bloedende wond. Eng. Gauw maar weer bedekken.

Overal om hem heen zag hij bergtoppen en alles lag onder een dikke sneeuwlaag. Er was niets van een weg of pad te zien. Zijn vader wist vast wel hoe ze verder moesten.

Zijn Vader.

Opzij van hem lag iets met een laagje sneeuw eroverheen. Hij kroop erheen. Zijn hart bonkte in zijn keel en misselijk van angst veegde hij de sneeuw weg. Zijn vader lag op zijn rug, met geopende ogen, zijn gezicht was ijskoud. Het kon niet waar zijn. Het mocht niet!

'Vader?' fluisterde hij.

Er kwam geen reactie.

'Vader!' riep hij, luider nu. En nog luider. 'Vader!'

Met zijn voorhoofd op de borst van zijn vader snikte hij het uit. Pas toen hij zich weer oprichtte, zag hij dat de sneeuw aan een kant naast zijn vader rood zag. Het werd draaierig voor zijn ogen en hij kokhalsde. De pijn in zijn zij negerend, kroop hij een eindje weg, en gaf over.

Hij spoelde zijn mond met sneeuw en keek om zich heen. Waar waren hun spullen? Gelukkig! Daar bij dat rotsblok, daar lag zijn bundel. Ook zijn boog en pijlkoker, en zijn jachtmes. Zijn vaders bundel lag iets verderop. Hij zou hem graag meegenomen hebben, maar twee bundels kon hij niet dragen, zeker nu niet. Hij kroop naar zijn vaders bundel en haalde er een paar nuttige dingen uit, zoals de pan en de haak om de pan boven een vuur aan op te hangen. Ook zocht hij naar het zwaard van zijn vader, maar

vond het niet. Dat hadden die monniken natuurlijk meegenomen. De dieven! De moordenaars! Hij slikte verwoed om de tranen terug te dringen.

Hoe konden die monniken eigenlijk weten dat hij en zijn vader Zoekers waren? Hij herinnerde zich dat die ene 'Hallo Zoekers!' had gezegd op een toon alsof hij ze beleefd groette. Meteen daarna had hij zijn vader neergestoken. De vuilak!

Wat nu? Waar moest hij heen? Ze waren op weg geweest naar de tweejaarlijkse Bijeenkomst. Het zou zijn eerste keer zijn, hij had zich er zo op verheugd om andere Zoekers te ontmoeten. Maar nu... Misschien bloedde hij wel dood! Het leek of de bloedvlek groter was geworden. Hij moest weg. Als hij bleef zou hij zeker ...